

VYMAHAČ

Skutečný příběh
za hranou zákona

Ivan Galambica

VYMAHAČ

Skutečný příběh za hranou
zákona

Ivan Galambica

Copyright

Autor: Ivan Galambica

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-54-3 (epub)

978-80-87856-55-0 (mobi)

978-80-87856-56-7 (pdf)

CITÁT:

DLUH SE TI DO DOMU PROTÁHNE ŠKVÍROU MEZI OKNY, ALE VEN JEJ NEVYHODÍŠ ANI OTEVŘENÝMI VRATY.

KAPITOLA PRVNÍ

Jmenuji se Jan Beneš, je mi 26 let a moje současná adresa je v jedné české věznici. Byl jsem odsouzen za několik paragrafů, z nichž nejzávažnější je vražda. Můj souhrnný trest zněl na 13 roků odnětí svobody. Řečeno strohou mluvou rozsudku.

Nechci se obhajovat, ani nalézt pochopení či odpuštění. Nechci se dokonce ani svěřovat. Důvod, proč píši následující řádky je ten, že chci nějak svůj dosavadní život zrekapitulovat. Vychovatel, zde ve věznici mi doporučil jakoukoliv zájmovou činnost. Je to úsměvné. Možná, že moje zájmová činnost budou následující řádky. Třeba mi to pomůže k tomu, abych sám sebe pochopil, abych našel odpověď na to, co jsem vlastně provedl, ale hlavně, proč se to stalo. Také by mohl můj příběh i varovat. Varovat ostatní. Ale přiznám se, že o to mi vlastně vůbec moc nejde. Je mi to jedno. Každý je odpovědný sám za sebe. Já za nikoho jiného neodpovídám.

Rozhodl jsem se, že nic nebudu zamlčovat. Proto také můj příběh, bude jen popsáním toho, co jsem skutečně zažil. Z důvodů skutečnosti, že si nepřeji, aby můj příběh byl „cenzurován“ zde sloužícím vychovatelem, budou jednotlivé části knihy vynášeny z vězení neoficiální cestou a až venku budou přepisovány do podoby příběhu. Proto také jméno jistě pochopíte, že zvolené jméno Jan Beneš, není ve skutečnosti mým pravým jménem.

Hlavní aktér, ten, co za tím vším stojí, totiž stále běhá na svobodě. Nejde mi o to nějak ho potopit. Ale zamlčovat nic nechci, takže povím vše, co vím, jen jména trochu pozměním.

Budu si připadat jako Fučík. Julius Fučík. Tomu taky pronášeli motáky z vězení a on pak vydal svou *Reportáž psanou na oprátce*. No, když se nad tím zamyslím, tak k Fučíkovi mám docela daleko. Jediné, co nás

(možná) spojuje, je skutečnost, že oba máme zkušenosti s pobytem ve vězení. Ale zde (myslím si), naše podobnost končí.

Kdybych měl hledat nějakou postavu, se kterou bych se porovnal, již dávno mě napadla jedna známá literární postava. Je to Raskolnikov. Hrdina románu **Zločin a trest**. Ten román jsem četl v patnácti. Byla to povinná četba, kterou ovšem skoro nikdo ve skutečnosti nečetl. Všichni to opisovali od dalších. Jenže já si to vážně přečetl. Nelíbilo se mi to. Ale dočetl jsem to. A nyní cítím, že to je přesně moje parketa. Raskolnikov, to jsem přesně já. Můj příběh je vlastně příběhem novodobého Raskolnikova, zasazeného do českých reálií a současné doby. To je ale trapné srovnání.

Jsem gambler, lichvář, podvodník, homosexuální prostitut, vymahač dluhů a vrah. Taky jsem znásilnil jednu ženu. Mnoha lidem jsem ublížil a mnoho svých dluhů dodnes nesplatil a zřejmě nikdy v životě nesplatím. To bych mohl mít na vizitce. Zní to strašně.

No, ale taky jsem normální kluk. Honza Beneš. Člověk. Jsem člověk, který má jméno, osud, dovede cítit radost i smutek. Jsem člověk, který má svojí matku. Člověk, co se nějak do své situace dostal. Člověk, který nějak v určitý okamžik reagoval. Asi špatně, to je možné, to uznávám, ale rozhodně jsem nepřišel do Prahy s úmyslem, že se ze mne stane to, co se ze mě stalo. Tedy nikdy bych nemyslel, že budu tím, co jsem uvedl, že jsem. Taky bych totiž mohl říci, že jsem sportovec. A myslím, že docela dobrý sportovec. Mám v karate 1. dan, což je docela dost. Také dobře plavu a na bench press zvedám 100 Kg. Ještě teď, v pohodě udělám 80 poctivých kliků za sebou. To bych možná taky mohl mít na vizitce. Z druhé strany té vizitky. Teď jen bude záležet, na jakou stranu té mojí vizitky se podíváte jako první. Na rubovou, nebo na lícovou?

Živil jsem se půjčkami. Tedy abych byl přesnější, činností kolem půjček. Spíše nežli poskytováním půjček jsem ovšem pro dvojici lichvářů vymáhal dluhy. Občas jsem taky něco půjčil, ale spíše až později po mém příchodu do Prahy. Účtoval jsem si úrok, jedno procento denně. Když jsem si to tak rekapituloval, tak za necelé tři roky, co jsem se této činnosti věnoval, mi prošlo rukama možná tak dvacet miliónů. Možná víc. Nebyly to ale moje peníze.

Já sám jsem si ovšem také nežil úplně špatně. Byly okamžiky, kdy se mi dost dařilo. Myslím, že za ty tři roky jsem mohl mít příjem, pro svoji osobní potřebu, tak někde kolem tří až čtyř miliónů. Což dělá nějakých 150 000 korun čistého měsíčně. Průměrně samozřejmě. Někdy jsem měl peněz, že jsem nevěděl co s nimi a někdy jsem zase neměl ani na polívku.

Peníze jsem tehdy ale celkově neměl špatné. Ted' sedím tady a můj veškerý majetek má hodnotu tak do jednoho tisíce korun. Moje dluhy jsou velké. Nevím ani kolik. Ale myslím, že tak dva, možná tři milióny. Možná víc. Nevím. Vážně.

Když jsem to tak počítal, tak jen do hracích automatů, v okamžicích, kdy jsem byl, jak se říká „ve formě“, tak jsem byl schopný naházet každý den tak padesát až sto tisíc korun. Spíše to ovšem bylo blíže k té stovce. Každý den!!! Já nehrál žádné mincové srágoxy. Vždycky jsem hrál jenom VLT, Dreamplaye a tak. Měl jsem takovou strategii. Prostě jsem dal deset tisíc do jednoho automatu a dal sázku za stovku a pustil autostart. Buď mě ten automat pustil výš, tak jsem pak zvednul sázku, nebo mě totálně stáhnul a to jsem potom šel na druhou, vedlejší, mašinu a jelo se stejným způsobem dál. Jak říkám, za večer jsem tam obvykle nechal tak padesát až sto tisíc, ale taky jsem občas něco vybral. Pamatuji si, jak jednou jsem na jednom VLT hrál hru zvanou GOLD81. Z deseti tisíc, které jsem do automatu dal, jsem měl nahráno skoro 600 000 Kč. Dal jsem pak sázku za 1000 Kč otočku. Tedy jedno otočení za tisícovku. Nepřišlo vůbec nic, několik otoček. Totálně mrtvo. Tak jsem 450 000 Kč vybral. Ten večer to byl veliký mejdan! Tehdy se zadařilo.

No, a když se pro změnu nedařilo, odcházel jsem z herny s tím, že si tam druhý den pro ty peníze zase přijdu. Věděl jsem, že ten a ten automat je plný, takže občas stačilo tam pak dát zase třeba desítku (deset tisíc korun) a člověk pobral peníze zpátky. To mě dovedlo dost naštvat, když jsem dal třeba třicet do jedné bedny a nic. Pak když jsem přišel další večer a barmanka mi řekla, že mezitím tady byl nějaký cikán, dal tam tisícovku a pobral třeba padesát. No to bych vážně vraždil!!!! Moje peníze. Jak mi někdo může brát moje peníze? Skutečně jsem to bral tak, že v tom automatu na mě ty moje peníze ze včera měly počkat.

Protočil jsem docela dost. Myslím, že v baru U Mimoně jsou ted' docela nešťastní. Ne proto, že by mě nějak zvlášť milovali, ale myslím, že jim tam málokdo dělal takový tržby, jako já. Bože, jaký já byl ale kretén! To

byl jiný život. Jako by to nebyl život můj, ale když na to vzpomínám, jako by to byl život někoho jiného. No ale popořádku.

Tak odkud tedy začít? Říká se, že nejlepší to bývá od začátku.

Takže já jsem Jan Beneš. Jsem ročník 1987. Pocházím z Krnova, což je menší město ve Slezsku. Mám střední školu, měřím 198 cm, vážím...no asi 100 kilo, tak nějak. Do Prahy jsem v červenci roku 2006. To mě bylo 19 let. Přijali mne na vysokou školu. Na VŠE. Tedy Vysokou ekonomickou školu. Nebyl jsem tam ani jednou. Ale k tomu se dostaneme.

Do Prahy jsem přišel už v červenci, abych si tady našel nějaké bydlení a brigádu. Bylo mi devatenáct a měl jsem tady bratrance, který mi nabídl, že můžu pro začátek bydlet u něj.

Máma na cestu dala deset tisícovek. Upekla řízky a vyslala mě do světa. Je to jak z pohádky o toulavém Honzovi, nebo takové nějaké podobné. No něco jako pohádka můj příběh ze začátku možná i byl. Možná.

Nejsem žádný buran, co padne na zadek z toho, že je v hlavním městě. Když jsem dorazil na Florenc, tak se mě ale přesto zmocnil takový svíravý pocit. Přitom, k tomu ovšem nebyl skutečný důvod. Měl jsem přece před sebou dva měsíce naprosté pohody, kdy jsem si měl jenom najít nějakou práci a bydlení, ale zatím se o mě v naprosté pohodě postará můj bratranec. Takže jaké obavy?

Bratranec se jmenoval Milan a byl to dobrý kluk. Když nám bylo čtrnáct, zkoušeli jsme spolu kouřit špeka (tedy odborně řečeno marihuanu). Mně to nic neříkalo, ale on v tom pokračoval dále. Když bydlel ještě v Krnově, tak nebyl žádný maxi hulič. Ale občas si jointa dal. Byla s ním docela sranda. Tady v Praze se trochu zkazil a hulič se z něj stal. Ale na to jsem přišel až později.

Milan bydlel na Jižním městě v pronajatém bytě. Na stanici metra Háje. Hned na Florenci, na autobusovém nádraží, jsem se po příjezdu seznámil

s jednou pěknou blondýnou. Jmenovala se Lea, hledala autobus do Jihlavy a vypadala zmateně. Pozval jsem jí na kávu a ona šla. Měla čas, autobus jí jel za hodinu. Vyměnili jsme si čísla telefonů a docela jsme dobře pokecali.

Lee bylo 21 let, pracovala v realitách, říkala mi, jak se jí dobře vede. Mluvila o provizích v řádech desetitisíců, a kolik procent ona z toho má. Přitom měla na sobě ošoupané džíny, koženou bundu co pamatovala lepší časy a čekala tady se mnou na autobus. Lea vyprávěla, jak před rokem přijela z Jihlavy, bez koruny a teď díky práci v realitách je na tom fakt vážně, ale opravdu dobře. Praha je prostě zlatý důl. Pro šikovného člověka, samozřejmě. Pro lenocha to tady není.

Lea byla pěkná. Blondýnka, prsa dvojky, pěkná postava. Nádherný oči. Kočka. Pořád něco povídala. S holkami jsem měl nějaký zkušenosti od patnácti. U nás v Krnově se to řešilo jednoduše. Nejlepší jsou diskotéky a zábavy. Pražský holky jsem neznal, takže jsem vlastně nevěděl, jak na ně, ale Lea je vlastně stejně z Jihlavy. Buran, jako já. :-)

Když jsme se loučili, dal jsem Lee pusu. Asi minutu před tím, nežli jsem jí tu pusu dal, tak jsem přemýšlel, jestli to udělám. Jestli „do toho půjdu“. Není to jen tak, začít z ničeho nic líbat holku. V Praze. No a pak, když jsem se rozhodl, že do toho půjdu, tak jsem si zase říkal, jakou pusu, že jí vlastně dám? Na tvář? Na pusu? Nebo rovnou klasickou ostrou líbačku? Můj táta, když ještě žil, vždycky říkal „zlatá střední cesta“. My s kamarády jsme to pak komolili a říkali jsme „zlatá střevní cesta“. Takže jsem se rozhodl pro zlatou střevní cestu a dal jí krátkou pusu na pusu. Ona se nechala políbit, naklonila se ke mně, a když jsem jí políbil, zůstala s přivřenými očima nakloněná, jako by čekala něco víc. Vypadala trochu zklamaně, že jsem se okamžitě k ničemu dalšímu neměl. Sakra, co by chtěla? Známe se přece sotva hodinu? Tedy ty dnešní holky...! Naklonil jsem se k ní a dal jí pořádného „francouzáka“. Byl to snad minutový polibek a moje ruce si při tom taky přišly na své. Ona se potom pomalu odtáhla a řekla

-Nespěchej...- a utekla na nástupiště na autobus. Cestou mi zamávala a ukázala palec a malíček ruky tak, jako že si ještě zavoláme.

Hm. Prý nespěchej. Kdyby bylo na mě, já bych zůstal u obyčejné pusu. Ale je fakt, že pak bych zase na sebe byl pěkně naštvaný, jako, že proč

jsem to nezkusil víc a tak. Takže vlastně ona byla z nás dvou ta chytřejší. Ale zase co je to za holku, když se takhle hned líbá s klukem, kterého sotva zná? No, nebo je to tady v Praze prostě normální. Prostě to tady tak chodí. Lidi se míjejí ve strašném spěchu, a když je někdo s někým déle jak třicet minut, už se znají a můžou v klidu mít spolu třeba sex. Třeba. Tak je to tady v Praze zřejmě normální.

Zaklonil jsem hlavu a podíval se do sluníčka. Život je nádherný, říkal jsem si v duchu. Bylo mi devatenáct, v kapse jsem měl asi deset tisíc, právě jsem se vášnivě líbal s holkou, kterou jsem před hodinou ani neznal a svět mi ležel u nohou. Na celé zeměkouli nebylo šťastnějšího člověka.

KAPITOLA DRUHÁ

Bratranec Milan mě ubytoval v jedné místnosti. Měl pronajatý panelákový byt 3+1, kde sám obýval jednu místnost, druhá (s balkonem) byla moje a třetí patřila nějakému studentskému páru, ale oba dva momentálně byli na prázdninách. V Turnově, nebo v Trutnově, to už jsem zapomněl kde.

Milan mi vše ukázal a vysvětlil, což zabralo asi deset sekund. Vlastně mi jen řekl

-Tady je záchod, tady koupelna a tady se zouváme. Bydlíš tady- a ukázal na dveře

Vešel jsem do svého pokoje. Milan přišel asi za minutu.

-Máš prý nějaký prachy...říkala máma...jako na nájem ? - dodal.

Z toho jsem pochopil, že mluvil s tetou, tedy s mojí tetou a jeho mámou. Už v Krnově jsme se po telefonu domluvili, že mu budu dávat 4500 Kč měsíčně. Trochu mi ale udělal čáru přes rozpočet, protože si ode mě vzal hned 9000 Kč s tím, že to je na dva měsíce. Tenhle a příští. Zbylo mi 1000 korun a to bylo všechno na jídlo, co jsem měl. Inu to to pěkně pokračuje, říkal jsem si pro sebe v duchu.

Večer Milan přišel, jestli půjdu s nimi na pivo. Trochu mě zarazilo, že se u mě objevil s nějakou holkou. Byl jsem celé odpoledne zalezlý v pokoji a nevšiml jsem si, že někdo přišel. Byla to Soňa, Milanova holka. Jít se mi moc nechtělo. Tedy vlastně chtělo. Pivo mi chutnalo, to ano, ale neměl jsem moc peněz. Milan mě přemluvil s tím, že si dám jedno dvě a můžu jít domu. Dvě dvacký na pivo snad ještě mám, nebo ne? Hučel do mě Milan. Řekl jsem, že půjdu a zvedl se z křesla.

Od tohoto okamžiku za tři hodiny jsem seděl u osmého piva v hlučném baru, kde promítali nějaký sport na plátno na zdi, bylo tam mraky lidí a byla tam děsná sranda. Utratil jsem skoro 500 Kč. Nechápu jak. Měl jsem osm, nebo devět piv a dvě vodky. Taky jsem koupil pivo Milanovi a Soně. V rohu baru, v místnosti oddělené od lokálu bylo asi šest hracích automatů. Rozměnil jsem si pětistovku. Automaty jsem občas hrál i dřív u nás. Automaty jsou všude stejné. Nikdy jsem nehrál za moc peněz. Tak za stovku, dvě. Občas za tři.

Teď jsem hodil dvoustovku do automatu. Už v ten okamžik, kdy si akceptor vzal bankovku, mi došlo, jakou vlastně dělám blbost. Mám pět stovek na měsíc a z toho dvě dám do bedny! Jsem hovado! Trochu mě omlouvá, že jsem byl opilý. No ale štěstí při mně ten večer stálo. Vyhrál jsem 1000 Kč. Vybral jsem to a hrál dál. Byl jsem na svých. Pětistovka, se kterou jsem přišel, putovala do zapínací kapsy u peněženky a do zadní kapsy u kalhot jsem si dal výhru. Takže jsem vlastně hrál za cizí peníze. Pokud bych prohrál, nic se neděje. Jenom přijdu o to, co jsem stejně neměl. Takže i kdybych všechno z kapsy prohrál, tak jsem vlastně neprohrál ani korunu. Docela, se mi dařilo. Vybíral jsem tu tisíc, tu dva, jednou dokonce tři a půl tisíce. Pak jsem ovšem zase do další bedny pětistovku z výhry vložil a tak furt dokola. K tomu jsem pil pivo. Hodně piva. Asi pět. A panáky. Vodku. Asi tři. Kupoval jsem Milanovi a Soně a taky jejich dalším kamarádům. Odcházeli jsme ve tři hodiny ráno. Smrděl jsem kouřem a vím, že mi přišlo strašně k smíchu, když Soňa řekla, že jsme tam byli celkem osm hodin, což je normálně jako v práci. Strašně jsem se smál a na celé spící sídliště jsem dokola volal

-Osm hodin! - a pořád dokola jen tato dvě slova.

Probudil jsem se v poledne. Bylo mi zle...jak jen člověku může být po takovém tahu. Vstal jsem z postele, otevřel balkon. Musel jsem odhrnout povalující se oblečení. Strašně smrdělo kouřem. Na balkoně jsem se nadýchl vzduchu.

Nebudu pít! Říkal jsem si. Vešel jsem dovnitř do místnosti. Horečně jsem začal přemýšlet, kolik jsem včera utratil. Sakra! Měl jsem pětistovku, a hrál jsem ty bedny. Vůbec jsem nebyl schopný dát dohromady, kolik mě ten včerejšek stál. Sklonil jsem se ke kalhotám a vyndal peněženku. Byl

jsem připraven na nejhorší. Ale pětistovka byla v kapsičce za zipem. Super! Pak jsem si také uvědomil, že bych možná ještě něco mohl mít v kapse kalhot. Vždyť přece výhry jsem dával do zadní kapsy kalhot. Sáhl jsem tam. Zmačkané peníze v zadní kapse byly milým dárkem. Sedl jsem ke stolu a srovnal peníze. Jaké bylo moje překvapení. Bylo tam 6500 Kč a účtenka s nějakým telefonním číslem. V druhé zadní kapse na mě vykukovala ještě pětistovka. Sáhl jsem pro ni a s údivem zjistil, že není sama. Bylo tam 3500 Kč. To je paráda! To si nechám líbit! Mám opět deset tisíc! Pochopil jsem, že je to z těch včerejších výher.

No tak takový život si dám líbit. Praha je báječná! Poměješ se, najíš se a napiješ se, automaty tě pobaví a nakonec jsi ještě v krutém plusu. VIVA PRAHA chtělo se mi křičet, ale místo toho jsem si raději došel na WC. Nádherný pocit mě vydržel celý den.

KAPITOLA TŘETÍ

Sehnat práci nebylo zas tak jednoduché. Bydlel jsem u Milana, každý den jsem kupoval Annonci a obvolával a obvolával. Úspěšnost byla nulová. Nakonec mi Milan měl sehnat práci někde v KFC, nebo v Mc Donaldu, nebo někde tam, ale bylo to na druhém konci Prahy a bylo to až od listopadu. A bez práce jsem si nemohl shánět bydlení. Takže první týden to byl bod nula.

Chodili jsme večer na pivo, občas jsem si zahrál. Výhra, kterou jsem vyhrál, zmizela a já byl po týdnu opět bez koruny. Režie je v Praze strašně drahá. Hned druhý den po tom tahu, kdy jsem přijel, jsem si za výhru koupil nové džíny. A dobře jsem udělal. Alespoň jsem něco měl. Peníze zmizely. Zkoušel jsem taky hrát, ale nedařilo se. Hluché období. Dal jsem tam vždy tak maximálně do tisícovky, no ale za týden to je nějakých skoro pět tisíc, řekněme. To je dost. Tedy bylo to dost pro mě.

-Tak to musíš spíš jít do nějaké herny, tohle je hlavně bar. Ale herna, to je jiná liga. Tam ty bedny víc dávají, je to tak nastavené- řekl mi Milan, když jsem si postěžoval na neúspěchy v hraní.

Shodou okolností druhý den, jsem se jel zeptat do jedné restaurace, jestli nepotřebují výpomoc. Ale i když si se mnou smluvili po telefonu schůzku, tak při osobním pohovoru mi řekli, že už vzali nějakou Ukrajinku, že pro mě nemají nic. A já se přitom do téhle restaurace vlekl přes půlku Prahy. Hm vážně super! Ukrajinku vzali a pro kluka z Krnova místo nemají. Zasraný Pražáci. Venku na ulici můj pohled padl na nápis

HERNA BAR U MIMONĚ

Měl jsem u sebe poslední pětistovku. Jako před týdnem, pomyslel jsem si. Vydal jsem se naproti a vešel dovnitř.

-Kávu? Pivo? - zeptala se barmanka, když jsem se usadil u přístroje.

-Nic děkuji- řekl jsem

-...a nebo, kolik stojí malý pivo?-zeptal jsem se

-Nápoje hráčům ke hře zdarma-řekla barmanka tónem, jako že je to snad jasný.

No tak to si dám líbit, řekl jsem si v duchu. Jak asi na tomhle můžou vydělávat? Blázní. Pivo a kávu zadarmo! Dal jsem si oboje.

-Musíte hrát...- řekla barmanka a dodala

-...pak Vám nápoj donesu-

Podíval jsem se na ní a řekl jsem

-Musím hrát. No ale jistě, to já mám v plánu-

Ten den jsem odcházel z herny a v kapse jsem měl deset tisíc. Pro Boha to je tak vtipný. Opakovaně, za sebou, jsem dva krát byl na nule, a dva krát jsem vyhrál deset tisíc. Takže je to jasný. Už nikdy nebudu mít méně nežli deset tisíc. To jasný. Prostě VIVA PRAHA.

Následující týden probíhal v podstatě stejně. Ráno jsem se oblékl, vyrazil na metro a jel metrem do herny U MIMONĚ. Cestou jsem si koupil noviny a v metru zaškrtoval inzeráty. V herně jsem si pak sedl ke stolku do rohu, dal si kávu a obvolával inzerci. To trvalo asi půl hodiny. Pak jsem si dal pivo a povídal s ostatními lidmi, co do herny chodili. Docela jsme se skamarádili. Chodili tam povětšinou stejní lidé. K osazenstvu herny U MIMONĚ bych se možná mohl zmínit trochu blíže.

Byl tam třeba Ondřej. Kluk z lékárny přes ulici. Pracoval za pultem, vydával léky, a když přišel zákazník a nevěděl přesně, co chce, Ondřej ho vždy vedl do rohu, kde měli vystavené přípravky od jednoho svého dodavatele. Tento dodavatel dával jejich lékárně větší provize z prodeje, nežli jiní dodavatelé, takže Ondřej doporučoval jejich výroby doslova na všechno. Od menstruačních bolestí, přes akné, až po stařeckou senilitu. Byly to různé pilulky, mastičky a prášky. Ondřej občas dělal reklamu na jednu mast i v herně, a to tak, že když přišel, položil si tubu s mastí na pult a čekal, až se ho někdo zeptá, co to je? Ondřej pak vychvaloval mast a nabídl zájemci slevu! Samozřejmě se o žádnou slevu nejednalo, Ondřej nikdy mast neprodal, ale alespoň si získal svoji přezdívku. Kvůli té masti

se mu říkalo Mastička. Ondřej hrál velmi pravidelně, ale neprohrával žádné velké peníze najednou. Přesto si myslím, že po těch svých dvoustovkách dokázal za měsíc prohrát tak deset až patnáct tisíc. Ondra vždy, když se v herně rozproudila nějaká ostrá debata o ničem, říká

-V BAJKÁCH MLUVÍ ZVÍŘATA JAKO LIDÉ, V HOSPODÁCH JE TO NAOPAK-

Nebo Martin. Ten se jmenoval Nagyoffog. Jeho děda byl Maďar. Takže jeho přezdívka byla jasná. Byl to Maďar. Martin moc nehrál. Jen velmi výjimečně. Martin se většinou pohoršoval, jak můžeme dávat peníze do automatů. Ale zase naopak on, tak jednou za měsíc, někdy dva krát, se pořádně opil a pak šel do bordelu. Ta návštěva ho většinou stála tak pět tisíc. Měl takovou drobnou sexuální úchytku, říká se tomu pissing, nebo tak nějak. Miloval, když na něj dívky čůrají.

Chodil tam i Pavel. Jeho táta byl za socialismu velká hudební hvězda. Pak zemřel, těsně po převratu a on se snažil přes zašlou slávu svého otce zajistit si dobrý život i dnes. Ale moc mu to nešlo. Dělal dokonce to, že volal do rádií na písničky na přání, vydával se za fanouška a nechával si zahrát písničky svého otce. Pavel žil z tantiém za písničky svého táty. Ale co si budeme povídat, jeho písničky se nyní již moc nehrály. Pavel se pravidelně hlásil do všech různých talentových televizních soutěží, kde vždy soutěžil s nejslavnější písničkou svého otce. Pavel hrál na kytaru, ne zas úplně špatně, ale vždy ho vyhodili hned v prvním kole. Ale alespoň připomněl svého tátu.

Tihle tři kluci chodili vždy dopoledne. Ondra si odbíhal vždy na skok z práce, občas přišel si rozměnit a vždycky si za stovku, nebo za dvě zahrál. Martin dělal často noční. Někde uklízel. Cestou z noční se vždy zastavil zde a dal si pivo a taky si zahrál. Občas vydržel až do odpoledne. Pavel byl největší „držák“. Když ho to chytlo, dovedl jet nonstop. Třeba dva dny. Jen seděl, občas hrál, občas ne, ale hlavně dost pil. Nechával si dovážet pizzu, aby nepomřel hlady, a když měl štěstí, že vyhrál v automatu, dělal mejdany velkého rozsahu, každého zval na panáka, bral každého kolem ramen a zpíval písničky svého otce.

Dost často dopoledne chodil taky Filip. Filip se příjmením jmenoval Al Nassan, byl to napůl Arab, jeho máma byla Češka, otec z Libye. Zajímavé je, že i když tady se přezdívka přímo nabízela, nikdo mu neřekl jinak než Filip. Filipovi bylo asi dvacet tři let. Studoval. Tedy tvrdil, že studuje, ale

nikdy jsem ho neviděl jinak, nežli cestou na tah, nebo cestou z tahu. Filip a Pavel taky dost často popíjeli spolu a obráželi bary v Praze. Říkali tomu spanilá jízda. Filip taky dost hrál. Peníze měl od svého otce, který snad dělal něco pro Kaddáfího, nebo tak. Když Kaddáfí zemřel, Filip držel jeden den smutek, což v praxi vypadalo, že pil černé pivo a na automatu hrál hru AFTER DARK, která je podbarvená černě. Ten den měl ale štěstí, vyhrál. A tak se prý podvečer pilo, jako pokaždé. Nevím, já u toho nebyl.

Dost často kolem poledne taky zavítal Papák. Ve skutečnosti to byl ing. Karel Papovský a měl ob jeden vchod svoje hodinářství. Říkal si ale přezdívkou Papák a my to respektovali. Papák nepil. Jen hrál. Vždy když přišel, tak měl stejný rituál. Dal dvoutisícovku do automatu, měl stále stejný oblíbený a na něm stejnou oblíbenou hru. Pustil otočku za padesát korun a šel si pro propisku, kterou měl za barem již stále schovanou. Papák potom nandal do držátka propisky cigaretu a tu takto kouřil. Cigaretu nevezal do ruky, ale držel propisku, aby mu manželka nepřišla na to, že kouřil. Nechtěl mít zažloutlé prsty. Papák dost vyhrával.

Vzpomínám si, jak majitel baru jednou chodil za každým a ptal se, jestli Papák nedělá nějaké levoty s tím automatem, že je to divné, že vyhrává tolik, že ten automat je v krutém mínusu již tři měsíce a vybírá jenom Papák. Papáka potom majitel vyhodil, že už ho tam nechce.

Taky dost často chodil Pepa. Tedy Josef. Josef byl bývalý voják, sloužil snad dokonce v Bosně, ale teď dělal někde ochranku, nebo hlídače, nebo co. Josef nehrál. Vůbec. Jenom seděl a pil pivo. Do třetího piva byl docela dobrý společník. Pak se to ovšem zlomilo a jediná věc, o které se dovedl bavit, byly zbraně Druhé světové války. On měl přehled, to ano, ale občas byl rozhovor s ním krapet monotematický. Málokoho bavilo, povídat si třeba dvě hodiny o tom, která stíhačka byla lepší. Jestli Messerschmitt Bf 109, nebo Messerschmitt Bf 110C? Někoho to občas zajímalo, ale po první půlhodině diskuzí stejně každý od Pepy odešel.

Taky chodil Pavel. Pavel Burský. Pavel byl číšník, někde v pizzerii a sloužil každý den od 11 - ti hodin. Jeho režim byl takový, že ráno vstal v šest, šel plavat, potom šel do posilovny a pak se stavil na kávu U MIMONĚ, aby ukázal svaly. Když měl volno, chodil boxovat na pytel a cvičit nějaký bojový sport. Pavel byl ochotný a schopný se bavit jenom o tom, jak někoho zbil, zmlátil, či uhodil. Paradoxem ovšem je to, že si

myslím, že Pavel se nikdy skutečně, jako myslím na ulici, nepral. Byl to takový salónní bijec.

Skutečně zajímavou postavou byla Eva. Eva byla odněkud od Karlových Varů, ani neznám její příjmení. Eva byla kadeřnice. Eva dovedla přijít do baru v šest večer, odcházela ve tři ráno a vypila dvanáct piv. Kouřila jak tovární komín a měla neustálé boje s nadváhou. Upřímně řečeno, byla poměrně při těle, taková oplácaná macatá holka. Ze začátku se stávalo, že se někdo snažil Evu dostat do postele, protože nebyla vyloženě ošklivá, ale kdo jí poznal blíž, tak už ho to přešlo. Eva byla strašná špindíra. Jako malý, i když uznávám, že celkem nechutný příklad, by mohlo posloužit to, co nám jednou Eva řekla, když se opila. Vyprávěla nám, že nemá peníze. Což o to. O tom ona hovořila dost často. To bylo její stěžejní téma. Ona se ovšem navíc svěřila, že nemá peníze a tedy dělá to, že si suší použité vložky. Skutečně, ty, které nejsou tak moc použité, si usuší a použije příště. Myslím, že se nám všem zvedl žaludek a měli jsme pocit, že to nerozdýcháme. Eva taky měla dva psy a občas s nimi zapoměla jít ven, takže doma měla občas hromádku či loužičku. Kdo Evu poznal blíž, nechtěl s ní nic mít. Jediný, koho Eva skutečně lákala, byl Filip-Arab. Prase.

Bylo to jak panoptikum na orloji. A to bych se mohl třeba zmínit o Pepovi, který měl cukrovku a tvrdil, že čím víc alkoholu vypiješ, tím méně máš cukru v krvi. Nebo třeba Otto. To byl fotbalový trenér, který přišel jednou za měsíc, ale prohrál sto tisíc, jen to fiklo. Nebo třeba Stodolovi. Tedy oni se tak nejmenovali, ale my jim říkali manželé Stodolovi. Ve skutečnosti to byla Renata a Jiří. Renata měla metr osmdesát pět, vážila tak devadesát pět kilo, prsa měla velké, jako já hlavu. Jirka měl asi sto sedmdesát a vážil šedesát kilo i s postelí. Renata se zcela bez skrupulí, když se opila, na baru líbala s cizími muži, občas s nimi šla i na záchod, za hlasitého smíchu ostatních a Jirka se jenom užíral. Občas se zkoušel prát, ale když byl našťvaný, tak strašně pištěl. Všichni se mu smáli. Oba nakonec odešli spolu a zítra přišli zas a zase se to opakovalo. Ani jeden z nich nepracoval a žili z nějakých drobných podvodů, půjček, krádeží, nebo kdo ví z čeho. Byli jak manželé Stodolovi, ti známí zločinci. Drželi se stále při sobě.

Byl jsem tam vždy dopoledne, a jak říkám, moje činnost bylo káva, noviny a telefon. A pak pivo. A samozřejmě automat. Naučil jsem se jednu super věc. Dal jsem dvoustovku do automatu a pustil autostart. Dal jsem nejmenší sázku. Za pět korun. A odešel jsem telefonovat. Když

jsem dotelefonoval, dost se mi stávalo, že jsem tam měl nahráno třeba šest stovek! Takže v průběhu toho telefonátu jsem vlastně vydělal čtyři sta. Samozřejmě taky dost často jsem prohrál, to je jasný.

Jednou, to bylo asi tak po týdnu, co jsem chodil k Mimoňovi, tak jsem se tam natolik skamarádil s ostatními, že jsem domů dorazil až kolem půlnoci. Napitý jak zákon káže. Problém byl ale v tom, že jsem neměl u sebe víc než tři stovky. Víc mi prostě nezbylo.

Druhý den U Mimoně jsem hodil poslední dvoustovku do automatu, stovku jsem měl na oběd a šel telefonovat. Místo, na které jsem volal, bylo již obsazené. Automat mi ten den štěstí nepřál, svítila na mě nula, GAME OVER. Seděl jsem na židličce, popíjel kávu a v tom mi zazvonil telefon.

Normálně mi nikdo nevolá, většinou volám já. Ale teď někdo volal mě. Číslo jsem neznal, mohlo to být z nějaké práce, takže jsem to zvedl a říkám

-Prosím Beneš-

-No ahoj...tady Lea...že se neozveš, Honzo...ty jsi na mě zapomněl, nebo co? -

Jé, ozvala se Leuška. Kočička moje z autobusového nádraží. Domluvil jsem si s ní rande na zítra. Zítra v poledne, pod koněm na Václaváku. Zavěsil jsem a v tom mi došlo, že mám u sebe poslední stovku, tu na ten dnešní oběd. Jinak že jsem bez koruny. Sakra, kam jí vezmu? Nemám ani na zmrzlinu. V první chvíli mě napadlo, že si půjčím od bratrance Milana, jenže ten byl věčně bez peněz a kromě toho mi ještě pět set korun dlužil. Ta jeho Soňa byla totéž. Nikoho tady v Praze neznám. Stovka v kapse mě netěšila. Rozhodl jsem se jí rozmnožit hrou. Automat jí spolkl, pustil mě až na 170 korun a pak rychlá jízda dolů, sázka za 20 a poslední otočení za deset a zase nula. Teď jsem neměl ani tu pitomou stovku. Co dál?

Napadlo mě, že bych si mohl tady půjčit, od Filipa. Nikdo jiný, nežli Filip totiž zrovna v baru nebyl. Filip se totiž zrovna na baru snažil udivit barmanku svým prisprostlým vyprávěním o tom, jak si to rozdával s dvěma sestrami. Ten příběh známe všichni, Filip ho říkal pokaždé, když

byl přio opilý. Což bylo dost často. Pointa toho příběhu byla, že pak na konci řekl, že ty sestry byly zdravotní. Filip se tomu pak smál dost dlouho. Pokud byl přítomen i Pavel, tak ten většinou, pokud už byl taky pod parou, dodal

-...a na to se napijeme! Chlastáme...!!! - a většinou si pak dali nějaké panáky

Došel jsem k Filipovi

-Ty...Filipe...-začal jsem

Požádal jsem ho o půjčku. Snažil jsem se mu vysvětlit, na co to potřebuji, ale už měl dost v hlavě. Jen se sesunul ze židličky, postavil se a povídá

-Ty si veliký, ale mě bys nepřepal, umím kung-fu...- a šel se vrávoravě vyčůrat.

Zůstal jsem s barmankou sám.

-To máš marný, ten ti nepůjčí, pokud vím, má u sebe poslední kilo. Musel by jít domů, tam má-řekla barmanka. Byla to Hanka. Hodná holka. Sloužila od nevidím do nevidím, měla oficiálně minimální mzdu a zbytek bokem na černo. Asi před rokem byla skoro půl roku nemocná a měla dost velké problémy s penězi, protože dostávala nemocenskou jen z toho, co měla oficiálně na pásce. Majitel herny, mimochodem strašný hovado, jí tenkrát zcela na „férovku“ nabídl, že jí za každý pohlavní styk, když za ním dojede domů, přispěje pětistovkou. Jestli to vzala nebo ne já netuším. Spíš asi ne, jinak by o tom tak nemluvila. Měla dvě děti s dvěma ex manželi. Alimenty platil jenom jeden z nich a to ještě občas. Tady U Mimoně se střídala s dvěma barmankami. Jedno bylo mladá holka, Slovenka, druhé byla Češka, takové unylé nic, ve věku asi 30 let, holka, která je znuděná, jen se ráno vzbudí, je znuděná celý den a večer znuděná usíná. Obě zmíněné holky si ale dohromady brali tak 40% služeb a zbytek sloužila většinou Hanka. Život pro ni na nic.

Filip se dopotácel zpátky a sáhl do peněženky. Podal mi stovku. Netuším, čím ho jeho čůrání přesvědčilo, že mi tu stovku půjčil.

-Na, tady máš. Dáš mi to zítra-

-Dík, ale stovka je málo Filipe. Nešlo by víc? Prosím – snažil jsem se mu vysvětlit

Filipa jsem ale nepřesvědčil. Skoro mě nevnímal. Pak mi ukázal zcela prázdnou peněženku, abych viděl, že vážně víc nemá. Asi za deset minut se sebral a odešel. Už tak bylo dobrý, že mi vlastně půjčil poslední peníze, co měl u sebe.

Co se stovkou? To je tak na zmrzlinu, nebo ani to ne. Postavený u stěny, v řadě dalších automatů, na mě blikal jeden, vyloženě vyzývavě. No co, řekl jsem si. Stovka, nebo nic. To vyjde na stejno. Dal jsem stovku do automatu a čekal jsem, co se stane. Vyjít by to mohlo. Pustil jsem sázku za deset, autostart. Deset otočení a ...nic. Nedalo to ani jednu řadu. Ani čtyřicet korun. Vůbec nic. Tak to bylo paráda. Měl jsem stovku, nemám nic. Hajzl jeden.

Filip se vrátil dovnitř. Rozrazil dveře a nechal je dokořán.

-Zavírej!! - křičela za ním Hanka.

Filip proběhl kolem baru, ale neběžel směrem k WC, jak by se dalo čekat, ale směrem ke mně. Minul mě a schoval se mezi dva automaty. Do herny vešel muž, ve věku asi 55 let. Pozdravil a rozhlížel se, kde je Filip. Našel ho snadno. Cosi si s ním povídal. Filip se evidentně bál, sedl si ovšem s mužem ke stolu a cosi řešili. Já jsem seděl na baru, s Hankou jsme po sobě koukali. Muž si objednal džus.

-Já to tam donesu, sed'-řekl jsem Hance, když otevřela džus a dala skleničku

Došel jsem ke stolku. Položil jsem džus a zkasíroval pána o čtyřicet korun. Nápoje zdarma byly pouze pro hráče. Filip pánovi cosi vysvětloval a pak říká

-Honzo prosím tě, dej mi zpátky tu stovku-

-To si snad děláš srandu...ty si myslíš, že mě uchlácholí stovka? - řekl výhružně ten muž.

-To ses posral v kině, nebo co?? Nejsi hovado? - pak ještě dodal

-Víc nemám, pane Podlipný, ale srovnám to ...srovnám to...uvidíte- říkal Filip a natahoval ruku ke mně. Pak řekl

-Dej mi to kilo, kurva! -

Vysvětlil jsem Filipovi, jak to s jeho kilem je. V průběhu vysvětlování, kdy jsem Filipovi říkal, že jsem jaksi tu stovku už prohrál, a že nejen, že nemám tu stovku, ale ani nevím přesně, kdy mu dluh vrátím, neboť jsem bez koruny, si mě onen muž prohlížel. Když jsem odešel, muž si cosi řekl Filipovi, kvapně se rozloučili a muž se měl k odchodu. Pak se ale zastavil u mě.

-Chcete si vydělat? - řekl, když si mě před tím prohlédl od hlavy k patě. Skutečně řekl tuto větu, jak vystřiženou z nějakého románu. Je pravdou, že si mě před tím zdoluhavě prohlížel. Odshora dolů a naopak. Větu pronesl přesně tím tónem, který měl zaznít. Něco jako když fotbalistovi z okresního přeboru řekne agent

-Chcete hrát za Real Madrid? -

Máš jedinou šanci a tu ti právě tento člověk nabízí. Řekni NE a skončil jsi. Žádná další šance nepřijde, protože ON osloví někoho jiného, někde jinde a štěstí ti odletí a zmizí jako pára nad hrncem. Přesně takovým tónem Podlipný promluvil. Taky trochu v jeho hlase bylo něco jako

-No doufám, že nedělám chybu, když ti nabízím možnost vydělat si peníze? - prostě Podlipný byl mazák. Přesně věděl, co říci a přesně to vždy řekl.

-Ano, potřeboval bych...-kývl jsem.

-A o co...jako jde, nebo čeho se to týká? - zeptal jsem se.

Muž chvilku váhal, ale pak napřáhl ruku k představení se a říká

-Jmenuji se Podlipný. Inženýr Milan Podlipný. Pohybují se v oblasti pohledávek. Většinou se mnou chodí kolega, ale dneska nemohl. Zítra dopoledne jdu na nějaké jednání a vy jste takový velký a vypadáte schopně...takže jestli byste mě chtěl doprovodit? - možná mohl ještě dodat

-A vypadáte zoufale, jste evidentně bez peněz a nejste Pražák. - to ovšem nedodal. Ale zřejmě si to myslel.

-No jasně, proč ne? Doprovodím -řekl jsem

Podlipný si mě prohlížel a pak říká

-Dobře. Tak buďte zítra v osm ráno před protějším vchodem-

-U té restaurace? -zeptal jsem se

-Ne vedle. Z druhé strany. Před vchodem číslo 9-

A tak jsem poznal pana Podlipného.

Když tak nad tím přemýšlím, musí být nějaký osud. Osud, který mi takhle úmyslně zkřížil cestu a zařídil setkání mě a Podlipného. Osud, který nás svedl dohromady. Vždyť to přeci, přece nemůže být jenom nějaká náhoda. Když mě později vyslyšala Policie, ptala se mě také na první setkání s Podlipným. A ptali se mě stále dokola. Odkud ho znám, kde jsem ho potkal a tak? Na rovinu a do očí mi jeden kriminalista řekl, že se mu to nějak nezdá. Že je to seznámení jak z amerického filmu. Mladý svalnatý muž bez práce a lichvář vymáhající dluh se setkají v herně, kde svalovec před tím prohrál poslední peníz. Spíše je zajímavé, jestli Podlipný třeba již předem nevěděl o tom, že přijedu, že si mě třeba z Krnova přímo objednal. Je mi líto, ale tak to se prostě nestalo. Nikdo si mě neobjednal, Podlipného jsem neznal a skutečně jsem ho poprvé uviděl až ten den. Skutečně. Byl jsem v herně, byl jsem bez peněz a nikde mě nechtěli vzít.

Podlipný byl vždycky dobrý psycholog. Věřím tomu, že přesně vycítil, jak na tom jsem. Měl mě za namakaného blbečka, a když tak nad tím přemýšlím, měl vlastně pravdu. Nikdy jsem nebyl nijaký vědátor, i když si myslím, že hloupý rozhodně nejsem. To ne. Vzali mě přece na vysokou. Podlipný ovšem byl ten tip člověka, který vždy dovede donutit lidi, aby dělali přesně to, co on chce a navíc, aby si ti lidé mysleli, že to udělali z vlastního přesvědčení. Dost se divím, že Podlipný nešel do politiky. Později jsem se dozvěděl, že kontakty na to má. Ale asi nechtěl. Dělal si svoje půjčky a to mu vyhovovalo. Za celou tu dobu, co jsem pak Podlipného znal, jsem nikdy nepřišel na nic pozitivního v jeho povaze, ani jsem nezpozoroval nic, co by ho dělalo v mých očích lidským. Třeba nějaký koníček. Něco co člověka tak nějak polidšťuje. Nic. Víím, že se jednou zmínil o zábavném víkendu, který spočíval v tom, že jezdili s kamarády (už to je podivné, že by měl kamarády) na čtyřkolkách po

vesnici a zábavné na tom bylo, jak to jeden z vesničanů těžce nesl. Ten hluk uprostřed tiché vesnice. Podlipný nikdy nemluvil o své rodině, nikdy se neotočil za hezkou holku, ani nekomentoval hezké auto. Pokud něco komentoval, vždy to bylo v negativní souvislosti. Holka byla zubatá, auto bylo rezavé, fotbal stál za houby a politika byla na nic. Podlipný se se mnou moc nebavil, ale když mluvil, většinou jsem z něj měl divný pocit. Tedy, když Podlipný cítil, že je nutné, aby byl příjemný a pozitivní, tak takový byl. Ta naprostá erupce negativna se u něj projevovala v okamžicích, kdy měl pocit, že jej nikdo nepozoruje, že je mezi svými, že může přestat hrát svou roli. Vlastně za celou tu dobu si uvědomuji, že byl pouze jeden směr, nebo obor chcete-li, který bez obav chválil. A to tehdy, když mluvil sám o sobě. O tom, co udělal, jak někoho přechytračil, jak ON něco vymyslel. Ale i tam se chválil opatrně, řekněme trochu pod vousy. Vlastně mě napadá, že jsem se měl Podlipného tenkrát, když jsme se viděli poprvé, zeptat, kolik že mi dá? Kolik, že si vlastně za tu akci vydělám? A co budu vlastně dělat? A jak to bude trvat dlouho? A kdy dostanu peníze? Na nic takového jsem se ovšem nezeptal. Přišlo mi, že se se mnou baví muž z jiného světa, ze světa, kam chci patřit, že jsem konečně dostal v Praze šanci. V poledne zítřejšího dne jsem měl sraz s Leou a netušil jsem, jestli to stihnu nebo ne. Ale prostě jsem to neřešil. Vypadl jsem z herny domů a ten den jsem šel spát brzo.